

Komentarze Epoch Times na temat Partii Komunistycznej - Część 7

O historii mordowania przez Komunistyczną Partię Chin

Słowo wstępne

55-letnia historia Komunistycznej Partii Chin (KPCh) zapisana jest krwią i kłamstwami. Zdarzenia stojące za tą krwawą historią są zarazem nad wyraz tragiczne, jak i mało znane. Pod rządami KPCh zostało zabitych od 60 do 80 milionów niewinnych Chińczyków, którzy pozostawili po sobie rozbite rodziny. Wielu ludzi zastanawia się, dlaczego KPCh zabija? Kiedy ostatnio KPCh stłumiła za pomocą ostrzału protestujące tłumy w Hanyuan oraz kontynuuje swoje brutalne prześladowania wobec praktykujących Falun Gong, wielu ludzi zastanawia się, czy kiedykolwiek doczekają się dnia, w którym KPCh nauczy się przemawiać raczej słowami niż za pomocą karabinów.

Zdjęcie archiwalne, przedstawiające zaatakowanie i potępienie „kontrrewolucjonisty” przez aktywistę KPCh. (AFP/Getty Images)

Mao Zedong streścił cel Rewolucji Kulturalnej „... po chaosie świat osiąga pokój, ale za 7 czy 8 lat ponownie nastąpi potrzeba chaosu.” [1] Innymi słowy, co 7 czy 8 lat powinna następować rewolucja polityczna i co każde 7 lub 8 lat muszą być zabijane tłumy ludzi.

Za rzeziami KPCh kryje się wspierająca ideologia oraz stosowne postulaty.

Ideologicznie, KPCh wierzy w „dyktaturę proletariatu” i „ciągłą rewolucję pod dyktaturą proletariatu.” Dlatego, kiedy KPCh przejęła władzę nad Chinami, wybiła właścicieli ziemskich, by w ten sposób rozwiązać problemy związków produkcyjnych na obszarach wiejskich. Żeby osiągnąć cel reform handlu i przemysłu oraz rozwiązać problem związków produkcyjnych w miastach, dopuściła się wymordowania kapitalistów. Po wyeliminowaniu tych dwóch klas, problemy z bazą ekonomiczną zostały zasadniczo rozwiązane. Podobnie rozwiązanie problemu związanego z nadbudową [2] również wymagało przeprowadzenia rzezi. Stłumienie grupy anty-partyjnej Hu Fenga [3] oraz ruchu anty-prawicowego przyczyniło się do wyeliminowania intelektualistów. Mordowanie chrześcijan, taoistów, buddystów oraz popularnych grup ludowych rozwiązało problem religii. Masowe mordy, jakie miały miejsce podczas Rewolucji Kulturalnej ustanowiły absolutne przywództwo KPCh pod względem kulturowym i politycznym. masakra na placu Tiananmen wykorzystana została do zapobieżenia kryzysom politycznym i zdławienia demokratycznych żądań. Prześladowania Falun Gong miały służyć rozwiązaniu kwestii wiary oraz tradycyjnych metod uzdrawiania. Wszystkie te akcje byłyby niezbędne dla KPCh po to, by wzmocnić swą władzę i utrzymać rządy w obliczu ciągłego kryzysu finansowego (po przejściu władzy przez KPCh ceny towarów spożywczych rosły w zawrotnym tempie a po Rewolucji Kulturalnej chińska ekonomia nieomal zawałała się), kryzysu politycznego

(niektórzy nie wykonywali rozkazów Partii, a inni chcieli dzielić z Partią prawa polityczne) oraz kryzysu wiary (dezintegracja byłego Związku Radzieckiego, zmiany polityczne we wschodniej Europie oraz kwestia Falun Gong). Poza kwestią Falun Gong, prawie wszystkie powyższe ruchy polityczne zostały wykorzystane do ożywienia nikczemnego upiora KPCh i wzbudziły jej żądzę rewolucji. KPCh użyła także tych ruchów politycznych do poddania próbie członków KPCh, eliminując tych, którzy nie sprostowali wymaganiom Partii.

Mordowanie jest również niezbędne z praktycznych powodów. Partia Komunistyczna zaczęła jako grupa zbirów i łotrów, którzy zabijali, by zyskać władzę. Jak tylko został ustanowiony ten precedens, nie było już odwrotu. Ciągły terror stał się niezbędny do upokarzania ludzi i zmuszania ich pod strachem do akceptowania absolutnych rządów KPCh.

Z pozoru może się wydawać, że KPCh została „zmuszona do zabijania,” i że różne zdarzenia po prostu zirytowały złego upiora KPCh i przypadkowo pociągnęły za spust mechanizmu mordowania KPCh. W rzeczywistości, wydarzenia te służą KPCh do zamaskowania jej potrzeby mordowania, a cykliczne zabijanie jest przez nią wymagane. Bez tych bolesnych nauczek, ludzie mogliby zacząć myśleć, że KPCh robi postępy i mogliby zacząć domagać się demokracji, tak jak ci pełni ideałów studenci z ruchu demokratycznego w 1989 r. Ponawianie rzezi co każde 7, czy 8 lat służy odświeżaniu ludziom wspomnień terroru i może ostrzec młodsze pokolenie, że ktokolwiek, kto występuje przeciw KPCh, kto stawia wyzwanie absolutnemu przywództwu KPCh, lub kto waży się mówić prawdę dotyczącą historii Chin, posmakuje żelaznej pięści dyktatury proletariatu.

Mordowanie stało się dla KPCh jedną z najbardziej podstawowych metod, by utrzymała władzę. Wraz z eskalacją jej krwawych długów, odłożenie na bok rzeźniczego noża zachęciłoby ludzi do zemsty za zbrodnicze czyny KPCh. Dlatego, KPCh nie tylko potrzebowała przeprowadzać obfite i gruntowne mordowanie, ale rzezie musiały również być dokonywane w najbardziej brutalny sposób, by efektywnie zastraszać ludność, zwłaszcza na początku, gdy KPCh ustanawiała swe rządy.

Ponieważ celem mordowania było wpojenie jak największego terroru, KPCh wybierała cele swojego zniszczenia w sposób arbitralny i irracjonalny. W każdym ruchu politycznym, KPCh stosowała strategię ludobójstwa. Weźmy za przykład ruch „tłumienia reakcjonistów.” KPCh tak naprawdę nie tłumiała reakcyjnych „zachowań,” ale „ludzi,” których nazywała reakjonistami. Jeśli ktoś został zwerbowany i służył kilka dni w wojsku Armii Nacjonalistów (Kuomintang, KMT), aczkolwiek absolutnie nie udzielał się politycznie po dojściu KPCh do władzy, osoba ta zostałaby zabita z powodu swojej „reakcyjnej przeszłości.” W procesie reform gruntów rolnych, by usunąć „źródło problemu,” KPCh często zabijała całą rodzinę właściciela ziemskiego.

Od 1949 r. KPCh prześladowała więcej niż połowę ludności Chin. Szacuje się, że z przyczyn nienaturalnych zmarło od 60 do 80 milionów ludzi. Liczba ta przekracza całkowitą liczbę poległych podczas obu wojen światowych.

Tak, jak w innych krajach komunistycznych, nieposkromione zabijanie dokonywane przez KPCh obejmuje też brutalne zabijanie jej własnych członków celem usunięcia dysydentów, którzy przedkładają poczucie ludzkości ponad naturę Partii. Rządy terroru KPCh padają w równej mierze na społeczeństwo, jak i jego członków, próbując w ten sposób utrzymać „niezwyciężoną fortecę.”

W normalnym społeczeństwie, ludzie okazują sobie troskę i miłość, odczuwają wobec ludzkiego życia pokorę i szacunek i składają dziękczynienie Bogu.. Na wschodzie ludzie

mówią, „Nie czyn innym tego, czego nie chcesz, by tobie uczyniono.[4].” Na zachodzie ludzie mówią, „Kochaj bliźniego swego, jak siebie samego [5].” KPCh utrzymuje wręcz odwrotnie, mianowicie, że „historia wszystkich dotychczas istniejących społeczeństw jest historią walk klasowych” [6]. Celem podtrzymania „walk” musi być stwarzana w społeczeństwie nienawiść. KPCh nie tylko odbiera życie; zachęca ludzi, by zabijali się nawzajem. Poprzez otaczanie ich ciągłym mordowaniem, usiłuje znieczulić ludzi na cierpienia innych. Chce, by na skutek częstego wystawiania ich na nieludzką brutalność stali się sparaliżowani, i żeby wykształcili w sobie mentalność, że „najlepsze, na co możesz mieć nadzieję, to uniknięcie bycia prześladowanym”. Wszystkie te lekcje nauczone poprzez brutalne tłamszenie umożliwiły KPCh utrzymanie swej władzy.

Poza wyniszczeniem niezliczonych istnień ludzkich, KPCh zniszczyła również dusze Chińczyków. Bardzo wielu ludzi zostało doprowadzonych do stanu, w którym w obliczu gróźb KPCh reagują całkowitym zrzeczeniem się swojej rozważności i zasad. W pewnym sensie dusze tych ludzi obumarły, co jest bardziej przerażające od śmierci fizycznej.

I. Horendalna masakra

Zanim KPCh zdobyła władzę, Mao Zedong napisał: „Zdecydowanie nie stosujemy polityki życzliwości wobec reakcjonistów i wobec reakcyjnej działalności klasy reakcjonistów”. [7] Innymi słowy, nawet zanim KPCh przejęła władzę nad Pekinem, zdecydowana już była, by pod przykryciem eufemizmu „Ludowa Dyktatura Demokratyczna” stosować tyraniczne akty. Poniżej wymienionych zostało kilka tego przykładów.

Tłumienie reakcjonistów i reforma rolna

W marcu 1950 r. KPCh ogłosiła „Rozkazy rygorystycznego tłumienia elementów reakcyjnych,” które znane jest w historii jako ruch „tłumienia reakcjonistów”.

W przeciwieństwie do wszystkich cesarzy, którzy po swojej koronacji przyznawali dla całego kraju amnestię, KPCh rozpoczęła mordowanie w tej samej chwili, w której zdobyła władzę. Mao Zedong ujął to w dokumencie: „nadal jest wiele miejsc, gdzie ludzie są onieśmieleni i nie wąż się otwarcie, na szeroką skalę zabijać reakcjonistów[8].” W lutym 1951 r. centrala władza KPCh powiedziała, że z wyjątkiem prowincji Zhejiang i południowej prowincji Anhui, „inne obszary, które nie zabijają wystarczająco dużo osób, zwłaszcza w dużej i średniej wielkości miastach, powinny kontynuować aresztowania i zabijanie wielkiej liczby osób i nie powinny w tym za wcześnie ustawać.” Mao zalecił nawet, „by zabijani na obszarach wiejskich reakcjoniści stanowili ponad 1/1000 całej populacji... w miastach powinno być mniej niż 1/1000. [9]” Ludność Chin w owym czasie wynosiła około 600 milionów i ten „królewski rozkaz” wydany przez Mao spowodowałby śmierć przynajmniej 600 000 osób. Nikt nie wie, skąd wzięła się proporcja 1/1000. Być może Mao miał taki kaprys, że 600 000 istnień ludzkich powinno stanowić wystarczającą liczbę ofiar do położenia fundamentów pod wzniesienie strachu u ludzi, dlatego nakazał wcielenie go w życie.

To, czy osoby zamordowane zasługiwały na śmierć, nie leżało w gestii zainteresowań KPCh. „Zarządzenie Chińskiej Republiki Ludowej w sprawie karania reakcjonistów”

ogłoszone w 1951 r. twierdziło, że nawet ci, którzy „rozpowszechniają plotki” mogą być „poddani natychmiastowej egzekucji.”

Jednocześnie z gorliwie urzeczywistnianym tłumieniem reakcjonistów, przeprowadzana była na szeroką skalę reforma rolna. W rzeczywistości, KPCh rozpoczęła reformę rolną na zajętych terenach już w końcu lat 20-tych. Z pozoru reforma rolna zdawała się wyrażać ideę podobną do tej z Niebiańskiego Królestwa Taiping [10], a mianowicie, że wszyscy będą mieli ziemię pod uprawę, ale w rzeczywistości była to jedynie wymówka do zabijania. Tao Zhu, który później zdobył rangę „czwartego” w KPCh, wymyślił slogan na reformę rolną: „Każda wioska krwawi, każde gospodarstwo walczy”, wskazując, że w każdej wiosce muszą zginąć właściciele ziemscy.

Reformę rolną można było przeprowadzić bez zabijania. Można było zrobić to w ten sam sposób, w jaki rząd tajwański przeprowadził swą reformę rolną, skupując posiadłości od ich właścicieli. Jednakże KPCh, jako wywodząca się z grupy zbirów i lumpenproletariatu, wiedziała jedynie jak rabować. Obawiając się odwetu po dokonaniu grabieży, naturalnym było, że KPCh musiała zabić ofiary, by zniżyć źródło problemu.

Najpopularniejszym sposobem mordowania podczas reformy rolnej był sposób znany jako „zebranie bojowe”. KPCh fabrykowała dowody przestępstw i oskarżała właścicieli ziemskich lub bogatych farmerów. Pytano obywateli, w jaki sposób powinno się ich ukarać. Wmieszani w tłum aktywiści lub członkowie KPCh krzyczeli: „powinniśmy ich zabić!”, po czym właściciele ziemscy i bogaci chłopci na miejscu poddawani byli egzekucji. W tamtym czasie, ktokolwiek we wsi miał w posiadaniu ziemię był zaklasyfikowany jako „tyran”. Ci, którzy często wykorzystywali chłopów nazywani byli „podłymi tyranami”; ci którzy często pomagali naprawiać budynki publiczne i ofiarowywali pieniądze na rzecz szkół i na rzecz przeciwdziałania skutkom katastrof naturalnych, nazywani byli „dobrymi tyranami”, a ci, którzy nic nie robili, nazywani byli „spokojnymi lub milczącymi tyranami”. Klasyfikacja tego typu była bez znaczenia, dlatego że wszyscy „tyrani” i tak byli od razu poddawani natychmiastowej egzekucji, bez względu na to, do jakiej kategorii „tyranów” należeli.

Pod koniec 1952 r. KPCh opublikowała liczbę straconych „elementów reakcyjnych” wynoszącą około 2,4 miliona osób. W rzeczywistości, całkowita liczba zgonów urzędników byłego rządu KMT poniżej szczebla powiatowego i właścicieli ziemskich wynosiła przynajmniej 5 milionów.

Tłumienie reakcjonistów i reforma rolna miały trzy bezpośrednie skutki. Po pierwsze, byli lokalni urzędnicy, którzy zostali wybrani poprzez autonomię klanów, zostali wyeliminowani. Poprzez stłumienie reakcjonistów i reformę rolną, KPCh wymordowała cały personel zarządzający poprzedniego systemu i wprowadziła w życie całkowitą kontrolę obszarów wiejskich poprzez zainstalowanie w każdej wsi oddziału Partii. Po drugie, kradnąc i rabując podczas reformy rolnej oraz tłumienia reakcjonistów, uzyskano ogromną ilość bogactw. Po trzecie, w drodze brutalnych represji przeciwko właścicielom ziemskim oraz bogatym farmerom została sterroryzowana ludność cywilna.

„Kampania Trzech Anty” i „Kampania Pięciu Anty”

Tłumienie reakcjonistów i reforma rolna mierzyły głównie w tereny wiejskie, podczas, gdy późniejsza „Kampania Trzech Anty” i „Kampania Pięciu Anty” mogły być uważane jako odpowiedniki tych czynów ludobójstwa, z tym, że popełnianych w miastach.

„Kampania Trzech Anty” rozpoczęła się w grudniu 1951 r. i mierzyła w korupcję, marnotrawstwo i biurokrację pośród kadr KPCh. Niektórzy skorumpowani urzędnicy KPCh zostali straceni. Wkrótce potem, KPCh przypisała korupcję swych urzędników rządowych kuszeniu ich przez kapitalistów. W związku z tym, w styczniu 1952 r. została ogłoszona „Kampania Pięciu Anty”, występująca przeciwko łapówkarstwu, uchylaniu się od płacenia podatków, rozkradaniu majątku państwowego, tandetnemu budownictwu i szpiegostwu w dziedzinie państwowej informacji gospodarczej.

„Kampania Pięciu Anty” była w zasadzie kradzieżą własności kapitalistów lub raczej mordowaniem kapitalistów dla ich pieniędzy. Chen Yi, ówczesny burmistrz Szanghaju, siedząc każdego wieczora na sofie z filizanką herbaty w ręku, wysłuchiwał relacji z wydarzeń dnia. Zwykł leniwie pytać, „ile to mieliśmy dzisiaj spadochroniarzy?” co znaczyło, „ilu kapitalistów wyskoczyło z wysokich budynków i popełniło samobójstwo?” Żaden kapitalista nie mógł uciec przed „Kampanią Pięciu Anty.” Byli oni zmuszani do zapłacenia podatków, od których „uchylali się”, nawet od tak odległego czasu, jak okres Guangxu (przypadający na lata 1875-1908) za panowania Dynastii Qing (w latach 1644-1911), kiedy to został pierwotnie założony szanghajski rynek komercyjny. Kapitałiści nie byli w stanie zapłacić tych „podatków”, nawet za pomocą całych swych majątków. Nie mieli innego wyboru, jak tylko zakończyć swe życie, jednak nie ważyli się skakać do rzeki Huangpu. Jeśli ich ciała nie zostałyby odnalezione, KPCh posądziłaby ich o ucieczkę do Hong Kongu i członkowie ich rodzin nadal byłiby odpowiedzialni za zapłacenie owych podatków. Kapitałiści skakali więc z wysokich budynków, pozostawiając po sobie martwe ciała, by KPCh mogła zobaczyć dowód ich śmierci. Mówiło się, że w owym czasie ludzie w Szanghaju nie ważyli się przechodzić obok wysokich budynków z obawy, że mogliby zostać powaleni przez ludzi skaczących z góry.

Według *Faktów kampanii politycznych po założeniu Chińskiej Republiki Ludowej* współredagowanych w 1996 r. przez cztery jednostki rządowe, włącznie z Centrum Badań Historii KPCh podczas „Kampanii Trzech Anty” i „Kampanii Pięciu Anty”, ponad 323 100 osób zostało zaaresztowanych i ponad 280 popełniło samobójstwa lub zginęło. Podczas „Kampanii Anty-Hu Fang” w 1955 roku, przeciw ponad 5 000 osobom wysunięto oskarżenia, ponad 500 zaaresztowano, ponad 60 popełniło samobójstwa, a 12 zmarło z przyczyn nienaturalnych. W trakcie kolejnych tłumień reakcjonistów straconych zostało ponad 21 300 ludzi, a ponad 4 300 popełniło samobójstwa lub zginęło [11].

Wielki Głód

Największa liczba zgonów zarejestrowana została podczas Wielkiego Głodu w Chinach wkrótce po Wielkim Skoku. [12] Artykuł „Wielki Głód” w książce *Historyczne zapisy Chińskiej Ludowej Republiki* podaje: „liczba nienaturalnych zgonów i zmniejszenie liczby narodzin od 1959 do 1961 szacowane jest na około 40 milionów... wyludnienie Chin o 40 milionów była rezultatem prawdopodobnie największej plagi głodu na świecie w tym stuleciu.” [13]

Wielki Głód został obłudnie nazwany przez KPCh „trzema latami klęsk żywiołowych.” W rzeczywistości, podczas tych trzech lat istniały dogodne warunki pogodowe bez żadnych masowych klęsk żywiołowych, takich jak powódzie, susze, huragany, tsunami, trzęsienia ziemi, przymrozki, mrozy, gradobicie, czy plagi szarańczy. „Klęska” ta została całkowicie spowodowana przez człowieka. Kampania Wielkiego Skoku wymagała od każdego w

Chinach, by zaangażował się w produkcję stali, zmuszając farmerów do pozostawienia płodów rolnych na polu, by zgniły. Oprócz tego, urzędnicy w każdym regionie podnieśli swe żądania względem podwyższenia wydajności produkcji rolnej. He Yiran, pierwszy sekretarz Komitetu Partii w prefekturze Liuzhou, osobiście sfabrykował szokującą wydajność „65 000 kilogramów niewyłuskanego ryżu z 1 mu [14]” w okręgu Huanjiang. Miało to miejsce zaraz po obradach plenum Lushan, kiedy to anty-prawicowy ruch KPCh rozprzestrzenił się na cały kraj. Żeby zademonstrować, że KPCh miała zawsze rację, plony te zostały zagarnięte przez rząd, jako forma opodatkowania, odpowiednio do tej zawyżonej wydajności. Przeto, skonfiskowano wszystkie przydziały ziarna, nasion i podstawowe artykuły żywnościowe chłopów. Kiedy nadal nie można było sprostać tym żądaniom, oskarżono chłopów o ukrywanie plonów.

He Yiran powiedział kiedyś, że muszą dążyć do tego, by zająć pierwsze miejsce we współzawodnictwie o największą wydajność, bez względu na to, ilu ludzi w Liuzhou będzie musiało umrzeć. Niektórych chłopów pozbawiono wszystkiego, do tego stopnia, że pozostała im jedynie garstka ryżu ukryta w kuble na odchody. Komitet partyjny gromady Xunle, w okręgu Huanjiang nawet wydał rozkaz zabraniający gotowania, powstrzymując chłopów przed zjadaniem plonów. Nocą przeprowadzane były patrole milicyjne. Jeśli milicja dojrzała gdzieś blask ognia, przystępowała do przeszukiwań i obławy. Wielu chłopów nie odważyło się nawet gotować jadalnych dzikich ziół lub kory, umierając z głodu.

W historii, w czasie klęsk głodu, rząd dostarczałby owsiankę ryżową, rozdzielalby plony i zezwalał ofiarom na ucieczkę przed głodem. Jednakże, KPCh traktowała próby ucieczki przed głodem, jako hańbę dla prestiżu Partii i rozkazała milicji blokowanie dróg, by powstrzymać ofiary przed szukaniem ratunku w obliczu głodu. Gdy chłopci byli tak głodni, że podkradali zboże z magazynów zbożowych, KPCh rozkazała strzelać do tłumów, by powstrzymać grabież, a zabitych nazwała elementami kontrewolucyjnymi. W wielu prowincjach, między innymi takich jak: Gansu, Shandong, Henan, Anhui, Hubei, Hunan, Sichuan i Guangxi zagłodzona została na śmierć ogromna liczba chłopów. Jednak w dalszym ciągu chłopci zmuszani byli do brania udziału przy nawadnianiu, budowaniu tam i wytwarzaniu stali. Wielu z nich mdlało, upadając na ziemię i nigdy już się nie podnosząc. W końcu ci, którzy przetrwali, nie mieli nawet siły, by grzebać martwych. W wielu przypadkach wymierały całe wioski, gdzie rodzina po rodzinie zagładzana była na śmierć.

Podczas najcięższych okresów głodu w historii Chin przed nastaniem KPCh, miały miejsce przypadki, w których rodziny wymieniały się nawzajem swoimi dziećmi, by je zjeść, ale nikt nie odważyłby się jeść własnych dzieci. Pod rządami KPCh jednakże, ludzie doprowadzeni byli do stanu, w którym jedli zmarłe ciała, dopuszczali się kanibalizmu na tych, którzy uciekli z innych regionów, a nawet zabijali i zjadali własne dzieci. Pisarz Sha Qing opisał następującą scenę w swojej książce *Yi Xi Da Di Wan (Nieznana ziemia Bayou)*: W rodzinie chłopskiej podczas Wielkiego Głodu ojciec ostał się jedynie z synem i córką. Pewnego dnia córka została wypędzona przez ojca z domu na dwór. Kiedy wróciła, nie mogła znaleźć swojego młodszego brata, ale zobaczyła jasny tłuszcz pływający w kociołku i kupkę kości obok paleniska. Kilka dni później ojciec dodał wody do garnka i zawołał córkę, by podeszła bliżej. Dziewczynka była przerażona i stojąc za drzwiami błagała ojca: „Tatusiu, proszę nie zjadaj mnie. Mogę zbierać opał i gotować dla ciebie. Jeśli mnie zjesz, nikt inny nie będzie tego dla ciebie robił”.

Ostateczny rozmiar i liczba podobnych tragedii jest nieznana. Jednak KPCh fałszywie przedstawiła je, jako zaszczytny honor, twierdząc, że KPCh odważnie prowadziła ludzi do

walki z „klęskami żywiołowymi” i kontynuowała wychwalanie się, że jest „wielka, wspaniała i poprawna.”

Po obradach Plenum Lushan, które miało miejsce w 1959 r., Generał Peng Dehuai [15] został pozbawiony władzy za wstawianie się za ludem. Grupy urzędników rządowych i kadr, które odważyły się mówić prawdę, zostały usunięte ze swych stanowisk, zatrzymane lub przeprowadzono wobec nich śledztwo. Po tym, nikt się już nie ważył mówić prawdy. W czasie Wielkiego Głodu zamiast donosić o prawdzie, ludzie zatajali fakty o śmierci głodowej celem ochrony ich urzędniczych stanowisk. Prowincja Gansu odmówiła nawet pomocy żywnościowej z Prowincji Shaanxi, twierdząc, że Gansu ma zbyt duże nadwyżki żywności.

Wielki Głód był również sprawdzianem kwalifikacyjnym dla kadr KPCh. Według kryteriów KPCh kadry, które zaparły się mówienia prawdy w obliczu dziesiątków milionów ludzi zagładzanych na śmierć, z całą pewnością „kwalifikowały” się. Dzięki temu sprawdzianowi KPCh uwierzyła, że nic takiego jak ludzkie emocje, czy zasady niebios nie mogłoby stać się psychologicznym ciężarem, który powstrzymałby te kadry przed podążaniem wyznaczoną linią Partii. Po Wielkim Głodzie odpowiedzialni urzędnicy prowincji brali za ledwie udział w formalnościach samokrytycyzmu. Li Jingquan, sekretarz Partii prowincji Sichuan, gdzie miliony ludzi zamorzono głodem, został awansowany na stanowisko pierwszego sekretarza biura KPCh południowo-zachodniego okręgu.

Od Rewolucji Kulturalnej i masakry na placu Tiananmen do Falun Gong

Rewolucja Kulturalna formalnie rozpoczęła się 16 maja 1966 r. i trwała do 1976 r. Okres ten nazywany był „Dziesięcioletnią Katastrofą” nawet przez samą KPCh. W wywiadzie z jugosłowiańskim reporterem, Hu Yaobang, były sekretarz generalny Partii, powiedział: „w tamtym czasie prawie 100 milionów ludzi zostało w to uwikłanych, co stanowiło jedną dziesiątą chińskiej populacji.”

Fakty kampanii politycznych po założeniu Chińskiej Republiki Ludowej komunikują, że „w maju 1984 r. po 31 miesiącach intensywnych dochodzeń, weryfikacji i obliczeń dokonanych przez Komitet Centralny KPCh, zebrano następujące dane statystyczne związane z Rewolucją Kulturalną: ponad 4,2 miliona osób zostało zatrzymanych i podanych śledztwu, ponad 1 728 000 ludzi zmarło z przyczyn innych niż naturalne, ponad 135 000 ludzi zostało określonych mianem kontrrewolucjonistów i straconych, ponad 237 000 ludzi zostało zabitych i ponad 7,03 miliona uległo kalectwu w wyniku ataków zbrojnych oraz ponad 71 200 rodzin zostało zrujnowanych.” Statystyki zebrane na podstawie roczników okręgowych pokazują, że podczas Rewolucji Kulturalnej zmarło z przyczyn innych niż naturalne ponad 7,73 miliona ludzi.

Poza biciem ludzi na śmierć początek Rewolucji Kulturalnej pociągnął za sobą falę samobójstw. Wielu znanych intelektualistów włącznie z Lao She, Fu Lei, Jian Bozan, Wu Han i Chu Anping targnęło się na swoje życie w początkowej jeszcze fazie Rewolucji Kulturalnej.

Rewolucja Kulturalna była najbardziej szaleńczym, lewicowym okresem w historii Chin. Mordowanie stało się konkurencyjną metodą okazywania osobistej postawy rewolucyjnej, tak więc rzezie „wrogów klasowych” były niesłychanie okrutne i brutalne.

Polityka „reform i otwarcia” w dużym stopniu przyczyniła się do wzmożenia obiegu informacji, co uczyniło możliwym, że wielu zachodnich reporterów stało się świadkami

masakry na placu Tiananmen w 1989 r. i nadało raporty telewizyjne, ukazujące czołgi ścigające i miażdżące studentów na śmierć.

Dziesięć lat później, 20 lipca 1999 r. Jiang Zemin rozpoczął tłumienie Falun Gong. Pod koniec 2002 r. wewnętrzne informacje, pochodzące ze źródeł rządowych w Chinach kontynentalnych potwierdziły ukrywanie ponad 7 000 przypadków śmierci, mających miejsce w aresztach, obozach pracy przymusowej, więzieniach i szpitalach psychiatrycznych, ze średnią siedmiu osób mordowanych dziennie.

Obecnie KPCh wykazuje tendencję do zabijania o wiele mniejszej liczby ludzi niż w przeszłości, kiedy to miliony, czy dziesiątki milionów ludzi było bezwzględnie mordowane. Są ku temu dwa ważne powody. Z jednej strony, Partia za pomocą kultury partyjnej wypaczyła umysły Chińczyków, co spowodowało, że stali się oni bardziej ulegli i cyniczni. Z drugiej strony z powodu nadmiernej korupcji i malwersacji dokonanych przez urzędników KPCh, chińska gospodarka stała się „gospodarką typu transfuzyjnego” i w znacznym stopniu zależy od kapitału zagranicznego, podtrzymującego wzrost gospodarczy i stabilność społeczną. KPCh żywo pamięta sankcje ekonomiczne, które nastąpiły po masakrze na placu Tiananmen i wie, że jawne zabijanie będzie miało skutek w wycofaniu zagranicznego kapitału, co zagroziłoby jej totalitarnemu reżimowi.

Mimo tego, KPCh nigdy nie odpuściła zakulisowych rzezi. Rzecz jedynie w tym, że dzisiejsza KPCh nie szczędzi wysiłków, by ukrywać krwawe dowody.

II. Niezmiernie okrutne metody mordowania

Wszystko, co robi KPCh służy jednemu celowi: pozyskiwania i utrzymywania władzy. Zabijanie jest bardzo istotnym sposobem dla KPCh, by utrzymać swą władzę. Czym więcej zabito ludzi i czym okrutniejsze były te mordy, tym większa była jej zdolność do zastraszenia. Terror ten rozpoczął się jeszcze przed wojną chińsko-japońską.

Masakra w północnych Chinach podczas wojny chińsko-japońskiej

Rekomendując książkę pt. *Wewnętrzny wróg* autorstwa ojca Raymonda J. De Jaegher [16], były prezydent Stanów Zjednoczonych - Hoover, skomentował, że książka ta wyciągnęła na światło dzienne nagą prawdę terroru ruchów komunistycznych. Polecał tę książkę każdemu, kto chciałby zrozumieć potężną siłę zła występującą na tym świecie.

W książce tej De Jaegher opowiadał historie o tym, jak KPCh używała przemocy, by zastraszyć ludzi aż do całkowitego poddania się. Na przykład, pewnego dnia KPCh nakazała wszystkim okolicznym mieszkańcom udać się na plac we wsi. Nauczyciele przyprowadzili też na plac dzieci ze szkoły. Celem zgromadzenia było oglądanie publicznego mordowania 13 młodych patriotów. Po przedstawieniu sfabrykowanych przeciwko nim zarzutów KPCh rozkazała przerażonej nauczycielce nakłonić dzieci do śpiewania pieśni patriotycznych. Na podeście przy akompaniamencie tych pieśni nie pojawiły się tancerki, ale kat dzierżący w dłoniach ostry nóż. Katem był zagorzały, krzepki, młody komunistyczny żołnierz o silnych ramionach. Żołnierz zaszedł od tyłu pierwszą ofiarę, szybko podniósł wielki ostry nóż i zaciął nim w dół i pierwsza głowa upadła na ziemię. W czasie gdy głowa toczyła się po ziemi, krew tryskała jak fontanna. Śpiew dzieci przemienił się w historyczny chaos krzyków i płaczu. Nauczycielka dalej nadawała rytm,

próbując podtrzymać pieśń; w chaosie tym słysząc było uderzenia wybijanego przez nią gongu.

Kat zamierzył się 13 razy i 13 głów poleciało na ziemię. Następnie podeszło wielu żołnierzy komunistycznych, którzy rozcięli klatki piersiowe ofiar i wyjęli ich serca na ucztę. Całe to bestialstwo działo się na oczach dzieci, które całe poblady wskutek przerażenia, a niektóre z nich zaczęły wymiotować. Nauczycielka zrugła za to dzieci, po czym ustawiła je w szeregu, by powrócić do szkoły.

Po tym ojciec De Jaegher często widywał dzieci, które były zmuszane do oglądania scen mordowania. Z czasem dzieci przywykły do tych krwawych scen i stały się obojętne na zabijanie; niektóre nawet zaczęły okazywać podekscytowanie.

Kiedy KPCh odczuła, że proste zabijanie nie było wystarczająco sensacyjne i przerażające, wynaleźli oni wszelkiego rodzaju okrutne tortury. Na przykład, zmuszanie osoby do połknięcia dużej ilości soli bez pozwalania jej picia czegokolwiek - ofiara cierpiałaby męki z pragnienia aż do skonania; lub rozbieranie osoby do naga i zmuszanie do tarzania się w potłuczonym szkłe, lub wybijaniu przereźbła w zamrożonej rzece, następnie wrzucanie do niego ofiary, która albo zamarzała na śmierć, albo tonęła.

De Jaegher napisał o członku KPCh z prowincji Shanxi, który wynalazł okropną torturę. Pewnego dnia, gdy spacerował po mieście, zatrzymał się przed restauracją i zauważył duży kocioł gotującej się wody. Od razu kupił kilka ogromnych kotłów i natychmiast aresztował kilku ludzi, którzy byli przeciwni Partii Pomunistycznej. W czasie pośpiesznego procesu, kotły napełniono wodą i podgrzano ją do wrzenia. Następnie rozebrano do naga trzy ofiary i wrzucono żywcem do kotłów, by je ugotować, w wyniku czego zmarły. W Pingshan De Jaegher był świadkiem obdzierania człowieka ze skóry. Członkowie KPCh zmusili syna tego człowieka do patrzenia i brania udziału w tej nieludzkiej torturze; do przyglądania się ojcu umierającemu w rozdzierającym bólu i słuchania jego wrzasków. Członkowie KPCh oblali ciało jego ojca octem i kwasem, po czym został on szybko obrany z całej skóry. Rozpoczęli od strony pleców, następnie w górę do ramion i wkrótce skóra z całego jego ciała została obdarta, jedynie skóra na głowie pozostała nietknięta. Jego ojciec zmarł w przeciągu minut.

Czerwony terror podczas „Czerwonego Sierpnia” i kanibalizm w Guangxi

Po zdobyciu całkowitej kontroli nad krajem KPCh wcale nie zakończyła swej przemocy. Podczas Rewolucji Kulturalnej akty przemocy jeszcze bardziej nasiliły się.

Dnia 18 sierpnia 1966 r. Mao Zedong spotkał się w wieży na placu Tiananmen z reprezentantami Czerwonej Gwardii. Song Binbin, córka komunistycznego przywódcy Song Renqiong, założyła Mao emblemat Czerwonej Gwardii. Kiedy Mao dowiedział się o imieniu Song Binbin, co znaczy miła i uprzejma, powiedział: „potrzebujemy więcej przemocy.” Zatem Song zmieniła swe imię na Song Yaowu, (co dosłownie znaczy: „chcę przemocy.”)

Wkrótce zbrojne ataki pełne przemocy rozprzestrzeniły się w całym kraju. Młodsze pokolenie wykształcone w komunistycznym ateizmie nie miało żadnego strachu, czy zahamowań. Pod bezpośrednim przywództwem KPCh i prowadzona instrukcjami Mao, Czerwona Gwardia, fanatyczna, ignorancka i stawiająca się ponad prawem organizacja, rozpoczęła bicie ludzi i plądrowanie domów na skalę krajową. W wielu rejonach, wszystkie „pięć czarnych klas” (właściciele ziemscy, bogaci farmerzy, reakcyjniści, złe elementy i prawicowcy) oraz członkowie ich rodzin zostali wytepieni wedle polityki ludobójstwa.

Typowym przykładem był Okręg Daxing nieopodal Pekinu, gdzie od 27 sierpnia do 1 września 1966 r. zabito 325 ludzi w 48 brygadach z 13 Komun Ludowych. Najstarszy zabity człowiek miał 80 lat, a najmłodszy zaledwie 38 dni. Członkowie rodzin dwudziestu dwu gospodarstw domowych zostali całkowicie wymordowani bez pozostawienia nikogo żywego.

Bicie osoby na śmierć było powszechnym widokiem. Na ulicy Shatan, grupa mężczyzn z Czerwonej Gwardii torturowała staruszkę za pomocą metalowych łańcuchów i skórzanych pasów do momentu, dopóki nie przestała się ruszać, lecz pomimo tego, kobieta z Czerwonej Gwardii wskoczyła na jej ciało, deptając po jej brzuchu. Staruszka zmarła na miejscu. ... Nieopodal Chongwenmeng, gdy członkowie Czerwonej Gwardii przeszukiwali dom „żony właściciela ziemskiego” (samotnej wdowy), zmusili każdego mieszkańca okolicy do przyniesienia garnka gotującej się wody, po czym wszyscy zaczęli oblewać nią tę starszą kobietę od szyi w dół, dopóki jej ciało nie zostało ugotowane. Kilka dni później znaleziono ją martwą w pokoju, a ciało jej toczyły już robaki. ... Stosowano wiele różnych metod mordowania, włącznie z biciem pałkami na śmierć, rąbanie sierpami i duszenie linami. ... Metody mordowania dzieci były najbardziej brutalne: morderca następował na jedną z nóg dziecka i ciągnął za drugą, rozdzierając ciało na pół. (*Śledztwo w sprawie masakry w Daxing* autorstwa Yu Luowen) [17]

Kanibalizm w Guangxi był jeszcze bardziej nieludzki, niż masakra w Daxing. Pisarz Zheng Yi, autor książki pt. *Szkarlatny memoriał* opisał rozwój kanibalizmu w trzech fazach [18].

Pierwsza faza była fazą początkową, kiedy terror był ukryty i mroczny, Roczniki Okręgowe dokumentują typową scenę: o północy zabójcy skradali się na palcach szukając ofiary, po czym rozcinali ją, by wyciągnąć z niej serce i wątrobę. Dlatego, że byli niedoświadczeni i przestraszeni, wyjęli przez pomyłkę płuca ofiary, przez co musieli jeszcze raz wrócić. Po ugotowaniu serca i wątroby, niektórzy przynosili trunki, inni przyprawy, a następnie wszyscy zabójcy w ciszy i przy świetle ognia z pieca jedli ludzkie organy.

Druga faza była szczytowa, wtedy terror stał się otwarty i publiczny. W czasie tej fazy mordercy weterani zdobyli już doświadczenie, jak usuwać serce i wątrobę, gdy ofiara jeszcze żyła i uczyli innych, doprowadzając swe techniki do perfekcji. Na przykład, gdy rozcinali żywą osobę, zabójcy musieli jedynie wyciąć krzyżyk na brzuchu ofiary, nastąpić na jego ciało (jeśli ofiara była przywiązana do drzewa, zabójcy uderzali w jego podbrzusze kolanem) wówczas serce i inne organy ofiary po prostu wypadały. Głównemu zabójcy należały się serce, wątroba i genitalia, podczas gdy inni zabierali to, co pozostało. Te uroczyste, lecz jednocześnie przerażające sceny przyozdabiano powiewającymi flagami i sloganami.

Trzecia faza była szaleńcza. Kanibalizm stał się szeroko rozpowszechnionym masowym ruchem. W Okręgu Wuxuan, tak jak dzikie psy zjadające ciała w czasach epidemii, ludzie zjadali innych ludzi, jak w jakimś amoku. Często ofiary były najpierw „publicznie krytykowane,” po czym zawsze następowało zabicie, a później kanibalizm. Jak tylko ofiara upadała na ziemię, czy to żywa, czy martwa, ludzie wyjmowali przygotowane noże i otaczali ofiarę, odcinając jakkolwiek część ciała, którą mogli uchwycić. W tej fazie wszyscy zwykli obywatele byli zaangażowani w kanibalizm. Huragan „walki klas” zmiotł z

ludzkich umysłów jakiegokolwiek poczucie grzechu i ludzkiej natury. Kanibalizm rozprzestrzenił się, jak epidemia i ludzie znajdowali przyjemność w ludożerczych ucztach. Każda część ludzkiego ciała nadawała się do zjedzenia, łącznie z sercem, mięsem, wątrobą, nerkami, łokciami, stopami i ścięgna. Ludzkie ciała przyrządzano na wiele różnych sposobów łącznie z gotowaniem, gotowaniem na parze, podsmażaniem, pieczeniem, smażeniem i pieczeniem na rożnie ... Podczas zjadania ludzkich ciał ludzie pili trunki lub wino i grali w gry. W czasie, gdy ruch ten osiągnął szczyt, nawet stołówka najwyższej organizacji rządowej, Komitetu Rewolucyjnego Okręgu Wuxuan, serwowała ludzkie dania.

Czytelnicy nie powinni błędnie myśleć, że taki festiwal kanibalizmu był całkowicie chaotycznym zachowaniem się ludzi. KPCh była totalitarną organizacją, kontrolującą każdą poszczególną komórkę społeczeństwa. Bez zachęcania i manipulacji ze strony KPCh, ruch kanibalistyczny nigdy nie mógłby mieć miejsca.

Pieśń napisana przez KPCh ku swej chwale mówi: „Stare społeczeństwo [19] zmieniło ludzi w duchów, nowe społeczeństwo zmieniło duchy w ludzi”. Akty morderstw i ludożerczych uczt mówią nam jednakże, że KPCh mogła zmienić ludzi w potworów lub diabłów, ponieważ KPCh sama w sobie jest okrutniejsza niż jakiegokolwiek potwór czy diabeł.

Prześladowania Falun Gong

W miarę jak Chiny wstąpiły w erę komputerów i wypraw kosmicznych oraz mogą prywatnie rozmawiać o prawach człowieka, wolności i demokracji, wielu ludzi myśli, że te wszystkie makabryczne i odrażające okrucieństwa należą do przeszłości. KPCh przywdziała cywilne ubranie i jest gotowa do połączenia się z resztą świata.

Jednak jest to dalekie od prawdy. Kiedy KPCh odkryła, że jest pewna grupa, która nie obawia się okrutnych tortur i mordowania, środki, których użyła, stały się jeszcze bardziej maniackalne. Grupą prześladowaną w ten sposób jest Falun Gong.

Przemoc Czerwonej Gwardii i kanibalizm w Prowincji Guangxi miały na celu wyeliminowanie ciała ofiary, zabijając osobę w przeciągu kilku minut lub kilku godzin. Praktykujący Falun Gong są prześladowani celem zmuszenia ich do zrezygnowania z ich wiary w „Prawdę, Miłosierdzie i Tolerancję”. Poza tym, okrutne tortury często trwają kilka dni, kilka miesięcy, czy nawet kilka lat. Szacuje się, że ponad 10 000 praktykujących Falun Gong zmarło na skutek tortur.

Praktykujący Falun Gong, którzy przecierpieli wszelkiego rodzaju tortury i uciekli z paszczy śmierci, zarejestrowali ponad 100 okrutnych metod tortur. Poniżej znajduje się jedynie kilka ich przykładów.

Okrutne bicie jest najczęstszą metodą tortur, używaną do maltretowania praktykujących Falun Gong. Policja i główni więźniowie bezpośrednio biją praktykujących, jak również podżegają innych więźniów do bicia praktykujących. Wielu praktykujących ogłuchło na skutek bicia, ich zewnętrzna tkanka uszna została oderwana, gałki oczne zmiażdżone, zęby powybijane i ich czaszka, kręgosłup, żebra, obojczyki, miednica, ręce i nogi połamane; ręce i nogi zostały amputowane wskutek bicia. W niektórych torturach nieludzko ściskane i miażdżone są jądra praktykujących mężczyzn i kopane są intymne miejsca praktykujących kobiet. Jeśli praktykujący nie ulegli, torturujący kontynuowali bicie, aż do zderzenia skóry praktykujących i odsłonięcia wewnętrznej tkanki. Ciało praktykujących stały się całkowicie zdeformowane w wyniku tortur i pokryte krwią, a mimo to strażnicy nadal polewali ich ciała słoną wodą i kontynuowali rażenie ich pałkami elektrycznymi. Zmieszane zapachy krwi i spalonego ciała oraz krzyki pełne agonii są trudne do wyobrażenia. W międzyczasie

torturujący używają również worków plastikowych do zakładania na głowy praktykujących celem zmuszenia ich do poddania się ze strachu przed uduszeniem.

Rażenie prądem jest inną metodą powszechnie używaną w chińskich obozach pracy przymusowej, by torturować praktykujących Falun Gong. Policja używa pałek elektrycznych do rażenia wrażliwych części ciała praktykujących, łącznie z ustami, czubkiem głowy, klatką piersiową, genitaliami, biodrami, udami, podszwami stóp, piersiami kobiet praktykujących i członkami praktykujących mężczyzn. Niektórzy policjanci rażą praktykujących kilkoma pałkami jednocześnie, dopóki nie czuje się zapachu spalonego ciała, a zranione w wyniku tortur części ciała nie staną się ciemne i purpurowe. Czasami głowa i odbyty rażone są jednocześnie. Policja często używa dziesięciu lub więcej pałek elektrycznych do bicia praktykujących przez długi okres czasu. Pałki zazwyczaj posiadają napięcie o mocy dziesiątków tysięcy woltów. Kiedy się rozładują, emitują niebieskie światło i dźwięk przeskakujących iskier elektrycznych. Przechodzący przez ciało prąd elektryczny powoduje uczucie podobne do spalania się lub kłusania przez węże. Każde porażenie jest bardzo bolesne jak ukąszenie węża. Skóra ofiary staje się czerwona, popękana i spalona, a rany ropieją. Stosuje się nawet jeszcze mocniejsze pałki o większym napięciu elektrycznym, które powodują u ofiar uczucie, że ich głowa jest uderzana młotem.

Policja używa papierosów, by przypalać praktykującym dłonie, twarz, podszwy stóp, klatkę piersiową, plecy, sutki, itd. Używają zapalniczek do przypalania rąk i genitaliów praktykujących. Specjalne przygotowane żelazne pręty rozgrzewa się w piecach elektrycznych aż do czerwoności. Następnie używa się ich do przypalania nóg praktykujących. Policja używa również rozpalonego do czerwoności węgla drzewnego do przypalania twarzy praktykujących. Policja spaliła praktykującego na śmierć, który po przecierpieniu okrutnych tortur nadal oddychał i miał wyczuwalny puls. Następnie policja oświadczyła, że było to „samopodpalenie.”

Policja bije praktykujące kobiety po piersiach i genitaliach. Kobiety praktykujące poddawane są gwałtom i gwałtom zbiorowym. Dodatkowo, policja rozbiera je do naga i wtrąca do cel pełnych więźniów, którzy następnie je gwałcą. Używają pałek elektrycznych do rażenia prądem ich piersi i genitaliów. Używają zapalniczek do przypalania ich sutków, wpychają pałki elektryczne do pochwy praktykujących i rażą je prądem. Związują razem cztery szczoteczki do zębów i wsuwają je do pochwy kobiet praktykujących, po czym obracają i trą szczoteczkami. Nadziewają na żelazne haki intymne części kobiet praktykujących. Ich ręce skuwane są za plecami, a do sutków zaczepiane są przewody, przez które przepływa prąd elektryczny.

Zmuszają praktykujących Falun Gong do noszenia „kaftanów bezpieczeństwa [20],” następnie krzyżują i zwiążują im ręce za plecami. Podciągają im ramiona do góry ponad barki przed klatkę piersiową, zwiążują praktykującym nogi i wieszają ich w ten sposób za oknem. Jednocześnie kneblują im usta szmatą, wkładają w uszy słuchawki i bez przerwy odtwarzają treści oczerniające Falun Gong. Według zeznań naocznego świadka, ludzie poddani tej torturze szybko doznają złamań ramion, barków, nadgarstków, łokci i zerwań ścięgien. Praktykujący torturowani w ten sposób przez długi okres czasu cierpieli od złamań kręgosłupa, umierając w męczarniach.

Wrzucają również praktykujących do lochów wypełnionych ściekami. Wbijają ostrza bambusowe pod paznokcie praktykujących i zmuszają ich do życia w wilgotnych pomieszczeniach wypełnionych czerwoną, zieloną, żółtą, białą oraz inną pleśnią pokrywającą sufit, podłogi i ściany, co powoduje jątrzenie się ran. Używają oni również psów, węży i skorpionów do gryzienia praktykujących i wstrzykują praktykującym środki

medyczne uszkadzające system nerwowy. Jest to jedynie kilka metod używanych w obozach pracy przymusowej do torturowania praktykujących.

III. Bezlitosne walki wewnątrz Partii

Z powodu jednoczenia przez KPCh swych członków raczej na podstawie natury Partii niż za pomocą moralności i sprawiedliwości, lojalność jej członków, zwłaszcza starszych dygnitarzy, wobec najwyższego przywódcy jest sprawą kluczową. Partia potrzebuje stworzyć atmosferę terroru poprzez mordowanie swych członków. Osoby pozostawione przy życiu widzą przez to, że jeśli najwyższy dyktator chce, by ktoś umarł, to ta osoba umrze nędznie.

Wewnętrzne walki w partiach komunistycznych są dobrze znane. Wszyscy członkowie Politbiura Radzieckiej Partii Komunistycznej w dwóch pierwszych kadencjach poza Leninem, który zmarł i samym Stalinem, zostali straceni lub popełnili samobójstwo. Trzech z pięciu marszałków zostało straconych, trzech z pięciu głównodowodzących zostało straconych, każdy z dziesięciu głównodowodzących drugiej armii został stracony, stracono 57 z 85 spośród dowodzących korpusami armii, jak również 110 z 195 dowódców dywizji zostało straconych.

KPCh zawsze opowiadała się za „brutalną walką i bezlitosnymi atakami.” Ta taktyka nie tylko wymierzona była w ludzi spoza Partii. Już w okresie rewolucyjnym w Prowincji Jiangxi KPCh zdołała zabić tak wielu ludzi z Korpusów Anty Bolszewickich (Korpusy AB) [21], że jedynie kilku ostało się, by walczyć na wojnie. W mieście Yan'an, Partia przeprowadziła kampanię „oczyszczania”. Później gdy jej polityczna pozycja ustaliła się, wyeliminowała Gao Gang, Rao Shushi [22], Hu Feng, i Peng Dehuai. Do czasu Rewolucji Kulturalnej prawie wszyscy starsi członkowie Partii zostali wyeliminowani. Żaden z byłych sekretarzy generalnych Partii nie doczekał się pomyślnego końca.

Liu Shaoqi, były Prezydent Chin, który był niegdyś drugą figurą w państwie, skończył nędznie. W dniu jego siedemdziesiątych urodzin Mao Zedong i Zhou Enlai [23] wydali szczególne polecenie Wang Dongxingowi (dowódcy straży Mao) przyniesienia Liu Shaoqi w prezencie urodzinowym radia, by ten mógł usłyszeć oficjalny raport Ósmej Plenarnej Sesji Dwunastego Komitetu Centralnego, który mówił: „Na zawsze wydalić zdrajcę, szpiega i renegata Liu Shaoqi z Partii i kontynuować ujawnianie i krytykowanie zbrodni zdrady i zaprzędania, popełnionych przez Liu Shaoqi i jego popleczników.”

Liu Shaoqi załamał się nerwowo i jego choroby szybko pogłębiły się w szybkim tempie. Był przykuty do łóżka przez długi czas i nie mógł się ruszyć, na skutek czego nabawił się bolesnych ropiejących odleżyn na szyi, plecach, biodrach i piętach. Gdy nie mógł wytrzymać z bólu, ścisnął w dłoni kawałek ubrania, różne przedmioty lub dłonie ludzi i nie puszczał, tak więc ludzie ci po prostu wkładali mu w ręce twarde, plastikowe butelki. Gdy umarł, dwie twarde plastikowe butelki na skutek jego uścisku przybrały kształt klepsydr.

W październiku 1969 r. ciało Liu Shaoqi zaczęło całe gnić i zainfekowana ropa miała silny odór. Był chudy jak szyna, będąc na skraju śmierci. Jednak specjalny inspektor z Komitetu Centralnego Partii nie pozwalał mu wziąć prysznic lub przekręcić jego ciała w celu zmiany ubrania. Przeciwnie, rozebrano go z wszelkich ubrań, owinięto w kołdrę, następnie drogą powietrzną wysłano z Pekinu do miasta Kaifeng i zamknięto w piwnicy solidnego bunkra. Gdy miał wysoką gorączkę, nie tylko nie podano mu lekarstw, ale

również odprawiono personel medyczny. Gdy Liu Shaoqi umarł, jego ciało było kompletnie zwyrodniałe, a jego zaniedbane, siwe włosy miały ponad pół metra długości. Dwa dni później o północy, został poddany kremacji, jako osoba z silnie zakaźną chorobą. Jego pościel, poduszka i inne pozostawione rzeczy zostały spalone. Akt zgonu Liu mówi: „Nazwisko: Liu Weihuang; zawód: bezrobotny; przyczyna śmierci: choroba”. KPCh zakatowała tak po prostu prezydenta państwa na śmierć, bez przedstawienia nawet żadnych jasnych powodów.

IV. Eksportowanie rewolucji, mordowanie ludzi poza granicami Chin

Oprócz w mordowania ludzi przy użyciu różnorodnych metod stosowanych na terenie Chin i wewnątrz Partii, w czym KPCh znajdowała wielką przyjemność, brała ona również udział w mordowaniu ludzi za granicą, łącznie z przebywającymi za granicą Chińczykami, poprzez eksportowanie „rewolucji.” „Czerwoni Khmerzy” są typowym tego przykładem.

Czerwoni Khmerzy Pol Pota istnieli w Kambodży jedynie przez cztery lata. Mimo to, od 1975 do 1978 r. ponad dwa miliony osób, włączając w to 200 000 Chińczyków, zostało zabitych w tym małym kraju, którego populacja liczyła jedynie osiem milionów ludzi.

Zbrodnie Czerwonych Khmerów są niezliczone, ale nie będziemy ich tutaj omawiać. Musimy jednakże pomówić o ich związku z KPCh.

Pol Pot czcił Mao Zedonga. Poczynając od 1965 r. czterokrotnie odwiedził on Chiny, by osobiście wysłuchiwać nauk Mao Zedonga. Już w listopadzie 1965 r. Pol Pot zatrzymał się Chinach na trzy miesiące. Chen Boda i Zhang Chunqiao dyskutowali z nim teorie takie jak: „władza polityczna wyrasta z lufy karabinu,” „walka klas,” „dyktatura proletariatu,” itd. Później owe teorie stały się podstawą jego sposobu rządzenia Kambodżą. Po powrocie do Kambodży Pol Pot zmienił nazwę swej partii na Komunistyczną Partię Kambodży i założył bazy rewolucyjne odgradzające miasta od terenów wiejskich, wzorując się na modelu KPCh.

W 1968 r. Komunistyczna Partia Kambodży oficjalnie ustanowiła swoją armię. Pod koniec 1969 r. liczyła ona ledwie ponad 3 000 ludzi. Ale w 1975 r. przed zaatakowaniem i zajęciem miasta Phnom Penh, stała się dobrze wyposażoną i waleczną siłą zbrojną o sile 80.000 żołnierzy. Stało się to możliwe wyłącznie dzięki poparciu KPCh. Książka *Dokumentacja poparcia Wietnamu i walki z Ameryką* autorstwa Wang Xiangena [24] podaje, że w 1970 r. Chiny podarowały Pol Potowi sprzęt wojskowy dla 30 000 żołnierzy. W kwietniu 1975 r. Pol Pot zajął stolicę Kambodży, a dwa miesiące później udał się do Pekinu, by złożyć wizytę KPCh i wysłuchać instrukcji. Jest niewątpliwe, że jeśli mordy dokonane przez Czerwonych Khmerów nie byłyby poparte teoriami KPCh i wsparte przez nią materialnie, to nie mogłyby mieć miejsca.

Na przykład, po zabiciu przez Komunistyczną Partię Kambodży dwóch synów księcia Sihanouka, Komunistyczna Partia Kambodży na rozkaz Zhou Enlaia posłusznie wysłała Sihanouka do Pekinu. Było powszechnie wiadomo, że gdy Komunistyczna Partia Kambodży zabijała ludzi, posuwała się nawet do zabijania płodów, by zapobiec jakimkolwiek problemom w przyszłości. Ale prośby Zhou Enlaia Pol Pot wypełniał bez żadnego protestu.

Jednym słowem Zhou Enlai mógł ocalić Sihanouka, lecz jeśli chodziło o 200 000 Chińczyków zamordowanych przez Komunistyczną Partię Kambodży, to KPCh nie miała

nic przeciwko temu. W tym czasie chińscy Kambodżanie udali się do ambasady chińskiej po pomoc, ale ambasada ich zignorowała.

W maju 1998, gdy miało miejsce masowe mordowanie i gwałcenie ludności narodowości chińskiej w Indonezji, KPCh nie odezwała się ani słowem. Nie zaoferowała żadnej pomocy, a nawet blokowała wewnątrz Chin informacje o tym zdarzeniu. Wydaje się, że rząd chiński nie mógłby się już mniej troszczyć o los Chińczyków przebywających za granicą; nie zaoferował on nawet żadnej humanitarnej pomocy.

V. Niszczenie rodzin

Nie mamy możliwości stwierdzenia, jak wiele osób zabito podczas kampanii politycznych KPCh. Nie ma możliwości przeprowadzenia ankietowych badań statystycznych wśród ludzi z powodu blokady informacji oraz barier pomiędzy różnymi regionami, grupami etnicznymi i lokalnymi dialektami. Rząd KPCh nigdy by nie przeprowadził tego typu badań, gdyż byłoby to kopaniem sobie grobu. KPCh, spisując swoją historię, woli pomijać szczegóły.

Ustalenie, jak dużą liczbę rodzin zniszczyła KPCh, jest nawet jeszcze trudniejsze. W niektórych przypadkach umierała jedna osoba, co rozbijało całą rodzinę. W innych przypadkach cała rodzina umierała. Nawet, gdy nikt nie umarł, wielu ludzi było zmuszonych do rozwodu. Ojciec i syn, matka i córka byli zmuszani do wyrzeczenia się wzajemnych związków. Niektórzy stali się kalekami, niektórzy wpadli w obłęd, a jeszcze inni zmarli młodo z powodu poważnych chorób, będących skutkiem tortur. Zapis tych wszystkich tragedii rodzinnych jest bardzo niekompletny.

Dziennik *Wiadomości Yomiuri*, który ma swą siedzibę w Japonii doniósł pewnego razu, że ponad połowa populacji Chin była prześladowana przez KPCh. Jeśli tak było w rzeczywistości, to liczbę rodzin zniszczonych przez KPCh szacuje się na ponad 100 milionów.

Nazwisko Zhang Zhixin [25] stało się powszechnie znane z powodu licznych doniesień o jej historii. Wielu ludzi wie, że cierpiała ona tortury fizyczne, gwałt zbiorowy i tortury psychiczne. Ostatecznie, doprowadzono ją do szaleństwa i po przecięciu jej gardła zastrzelono ją. Ale wielu ludzi może nie znać innej okrutnej historii stojącej za tą tragedią - nawet członkowie jej rodziny musieli uczęszczać na „sesje dokszałające dla rodzin więźniów skazanych na karę śmierci.”

Córka Zhang Zhixin, Lin Lin opowiedziała o tym wczesną wiosną 1975 r.

Osoba z Sądu Shenyang głośno powiedziała, „Twoja matka jest naprawdę zagorzałą kontrrewolucjonistką. Nie chce zaakceptować reform i jest niepoprawnie uparta. Jest przeciwna naszemu wielkiemu przywódcy, przewodniczącemu Mao, przeciwna niezwykłej Myśli Mao Zedonga i przeciwna kierunkowi rewolucji proletariatu przewodniczącego Mao. Z powodu tych następujących jedną po drugiej zbrodni nasz rząd rozważa powiększenie kary. Jeśli będzie stracona, jaki będzie twój stosunek do tego?” Byłam zdumiona, nie wiedziałam co odpowiedzieć. Moje serce było złamane. Ale udawałam, że jestem spokojna, mocno próbowałam powstrzymać się od płaczu. Ojciec powiedział mi, że nie możemy płakać w obecności innych, w przeciwnym przypadku nie mielibyśmy możliwości wyparcia się naszego związku z

matką. Ojciec odpowiedział za mnie, „Jeśli tak jest w rzeczywistości, rząd może zrobić, co uważa za konieczne.”

Osoba z ławy sądu ponownie zapytała: „Czy zgłosisz się, by zabrać jej ciało po egzekucji? Czy zabierzesz z więzienia jej rzeczy osobiste?” Opuściłam głowę i nic nie powiedziałam. Ojciec ponownie za mnie odpowiedział: „Niczego nie potrzebujemy.” ... Ojciec wziął mnie i mojego brata za ręce i wyszliśmy z budynku okręgowego. Słaniając się na nogach, stawiając czoła rozszalałej burzy śnieżnej, brnęliśmy do domu. Nie gotowaliśmy; ojciec podzielił jedyną razową bułkę kukurydzianą, jaką mieliśmy w domu i podał ją mnie i bratu. Powiedział: „Zjedzcie to i idźcie wcześniej do łóżka.” Spokojnie położyłam się na glinianym klepisku. Ojciec usiadł na stołku i oszołomiony wpatrywał się w lampę. Po chwili, spojrzał na łóżko i pomyślał, że już śpimy. Wstał, delikatnie otworzył walizkę, którą przynieśliśmy z naszego starego domu w Shenyang i wyjął zdjęcie naszej mamy. Spojrzał na nie i nie mógł powstrzymać łez.

Wstałam z łóżka, wsunęłam moją głowę w ramiona ojca i zaczęłam głośno płakać. Ojciec pogłaskał mnie i powiedział, „Nie rób tego, nie możemy pozwolić, by sąsiedzi usłyszeli.” Mój brat zbudził się, słysząc, jak płaczę. Ojciec mocno ścisnął mojego brata i mnie w swoich ramionach. Nie wiem, ile łez wypłakaliśmy tej nocy, ale nie mogliśmy nawet swobodnie płakać. [26]

Pewien wykładowca uniwersytecki miał szczęśliwą rodzinę, jednak podczas procesu rehabilitacji prawicowców, rodzinę jego dotknęła katastrofa. W czasie ruchu antyprawicowego, jego przyszła żona spotykała się z kimś, kto był uznany za prawicowca. Jej ukochany został następnie zesłany do odległego miejsca i wiele wycierpiał. Ponieważ ona, będąc młodą dziewczyną, nie mogła podążyć za nim, zrezygnowała z tej miłości i wyszła za wykładowcę. Kiedy jej ukochany w końcu powrócił do ich miasteczka, ona, będąc matką kilkorga dzieci, nie miała żadnej możliwości okazania skruchy za zdradę z przeszłości. Domagała się rozwodu od męża celem zrekompensowania poczucia winy. Ale w tym czasie wykładowca miał już ponad 50 lat i nie mógł zaakceptować tej nagłej zmiany, co w konsekwencji doprowadziło go do obłędu. Rozbierał się do naga i biegał dookoła, szukając miejsca, by zacząć życie od nowa. Ostatecznie jego żona odeszła od niego, pozostawiając mu dzieci. Bolesna separacja zarządzona przez Partię jest problemem, którego nie można rozwiązać i stanowi nieuleczalną chorobą społeczną, która potrafi jedynie zastąpić rozłąką kolejną rozłąką.

Rodzina jest podstawową jednostką chińskiego społeczeństwa. Jest również ostatnią linią obrony tradycyjnej kultury przed kulturą Partii. To właśnie dlatego niszczenie rodzin jest najokrutniejszą rzeczą w historii mordów KPCh.

Ponieważ KPCh monopolizuje wszystkie zasoby socjalne, osoba zaklasyfikowana jako stojąca w opozycji do dyktatury, natychmiast stanie w obliczu kryzysu utraty swoich źródeł utrzymania, zostanie w społeczeństwie przez wszystkich oskarżona i odarta z godności. Z powodu takiego niesprawiedliwego traktowania, rodzina staje się dla tych niewinnych ludzi jedynym miejscem schronienia, gdzie mogą znaleźć pocieszenie. Jednakże polityka KPCh wikłania w sprawy członków rodziny powstrzymuje ich przed wzajemnym dodawaniem sobie otuchy; w przeciwnym razie oni też ryzykują, że zostaną uznani za przeciwników dyktatury. Zhang Zhixin, na przykład, została zmuszona do rozwodu. Dla wielu ludzi, zdrada przez członków ich własnej rodziny - składanie donosów, zwalczanie, publiczne krytykowanie lub wyrzekanie się rodziny jest dla nich ostatecznym ciosem, łamiącym ich ducha. Wskutek tego wielu ludzi popełniło samobójstwo.

VI. Wzorce i skutki mordowania

Ideologia KPCh dotycząca zabijania

W rozwijaniu marksizmu-leninizmu KPCh zawsze chwaliła się swymi talentami i twórczymi zdolnościami, jednakże w rzeczywistości wykreowała bezprecedensowe zło, niespotykane nigdy wcześniej w historii w jakiegokolwiek części świata. Używa ona komunistycznej ideologii jedności socjalnej, by oszukiwać społeczeństwo i intelektualistów. Blokuję możliwości naukowe i technologiczne, zniesławiając wiarę w celu promowania całkowitego ateizmu. By rządzić krajem, posługuje się komunizmem do negowania prywatnej własności oraz stosuje teorię Lenina i działania rewolucyjne oparte na przemocy. Jednocześnie łączy i wzmacnia tą najbardziej przepojoną złem część chińskiej kultury, która odstępuje od głównego nurtu chińskich tradycji.

Pod dyktaturą proletariatu KPCh wymyśliła kompletną teorię i model „rewolucji” oraz „stałej rewolucji”; użyła tego systemu do zmiany społeczeństwa i zapewnienia dyktatury Partii. Teoria ta składa się z dwóch części – bazy ekonomicznej i nadbudowy pod dyktaturą proletariatu, w której ekonomiczna baza ustala nadbudowę i jednocześnie nadbudowa oddziałuje na bazę ekonomiczną. Celem umocnienia nadbudowy a zwłaszcza władzy Partii, rewolucja musi się najpierw rozpocząć od bazy ekonomicznej, co obejmuje:

(1) wymordowanie właścicieli ziemskich, żeby rozwiązać stosunki produkcyjne [27] na wsi oraz (2) wymordowanie kapitalistów, żeby rozwiązać stosunki produkcyjne w miastach.

W obrębie nadbudowy wielokrotnie dokonywane są morderstwa w celu utrzymania przez Partię absolutnej kontroli w dziedzinie ideologii. Obejmuje to:

(1) Rozwiązanie problemu politycznego stosunku intelektualistów wobec Partii

Przez długi okres czasu KPCh wielokrotnie rozpoczynała kampanie celem zreformowania myśli intelektualistów. Intelektualiści zostali oskarżeni o burżuazyjny indywidualizm, burżuazyjną ideologię, apolityczne poglądy, bezklasową ideologię, liberalizm itd. KPCh pozbawiła intelektualistów godności poprzez poddawanie ich praniu mózgu i eliminowanie ich sumienia. KPCh prawie całkowicie wyeliminowała niezależne myślenie i wiele innych pozytywnych cech intelektualistów, łącznie z tradycją opowiadania się za sprawiedliwością i poświęcania życia dla wspierania sprawiedliwości. Tradycja ta uczy: „Nie pozwól sobie na przebranie miary, gdy jesteś majątny i obdarzony zaszczytami ani nie zbaczaj z drogi do celu, gdy jesteś biedny i nieznan, ani też nie zniżaj się przed siłą wyższą.[28];” „Człowiek powinien najpierw troszczyć się o kraj a na końcu ubiegać się o swoją porcję szczęścia.[29];” „Każdy zwyczajny człowiek powinien poczuwać się do odpowiedzialności za sukcesy i porażki swojego narodu. [30];” oraz „W szarzyźnie dżentelmen doprowadza własną osobę do perfekcji, ale będąc na wyeksponowanym stanowisku doprowadza do perfekcji cały kraj.” [31]

(2) Rozpoczęcie rewolucji kulturalnej i mordowanie ludzi celem zdobycia przez KPCh absolutnego przywództwa w dziedzinie kulturalnej i politycznej.

KPCh zorganizowała masowe kampanie zarówno wewnątrz Partii jak i poza Partią, rozpoczynając zabijanie ludzi od sfer literatury, sztuki, teatru, historii i oświaty. KPCh wymierzyła swoje pierwsze ataki w kilka znanych osób takich, jak „Wioska Trzech Rodzin [32],” Liu Shaoqi, Wu Han, Lao She i Jian Bozan. Później liczba zabitych powiększyła się o „małą grupę wewnątrz Partii” i „małą grupę wewnątrz armii” a ostatecznie akty mordowania, początkowo rozciągające się na wszystkich członków wewnątrz Partii i wojska, rozrosły się, obejmując swoim zasięgiem wszystkich ludzi w całym kraju. Walki zbrojne eliminowały ludzkie ciała fizyczne; ataki kulturalne natomiast zabijały w ludziach ducha. Był to niezwykle chaotyczny i pełen przemocy okres pod panowaniem KPCh. Potrzeba ożywienia potęgi Partii w obliczu kryzysu wzmocniła do maksimum złą stronę natury ludzkiej. Każdemu wolno było zabijać w imię „rewolucji” i „obrony linii rewolucyjnej przewodniczącego Mao.” Było to bezprecedensowe przedsięwzięcie eliminowania natury ludzkiej na skalę krajową.

(3) KPCh strzelała do studentów na placu Tiananmen w dniu 4 czerwca 1989 r. w odpowiedzi na demokratyczne żądania wysunięte w następstwie Rewolucji Kulturalnej

Był to pierwszy raz, gdy wojsko KPCh jawnie wystąpiło, zabijając cywilów celem stłumienia protestu przeciwko malwersacjom, korupcji i znowiu pomiędzy dygnitarzami rządowymi a biznesmenami, jak również stłumienia ich żądań wolności prasy, wypowiedzi i zgromadzeń. W czasie masakry na placu Tiananmen, celem wzniesienia nienawiści pomiędzy wojskiem i cywilami, KPCh nawet posunęła się do zainscenizowania scen, w których ludzie palili wojskowe pojazdy i zabijali żołnierzy, reżyserując w ten sposób tragedię, gdzie Armii Ludowa masakrowała własny naród.

(4) Mordowanie ludzi różnych wyznań

Domena wiary jest arterią życiową KPCh. Już na początku swoich rządów KPCh rozpoczęła eliminowanie wszystkich religii i wierzeń, co miało jej pozwolić na okłamywanie ludzi za pomocą swoich herezji. Stając w obliczu systemu przekonań duchowych nowej ery – Falun Gong – KPCh ponownie wyciągnęła swój rzeźniczy nóż. Strategia KPCh polega na wykorzystaniu pryncypiów Falun Gong „Prawdy, Miłosierdzia i Tolerancji” oraz faktu, że praktykujący nie kłamią, nie uciekają się do przemocy i nie powodują niestabilności społecznej. Po zdobyciu doświadczenia w prześladowaniu Falun Gong, KPCh pogłębiła swoje umiejętności w zakresie eliminowania ludzi innych przekonań. Tym razem Jiang Zemin i KPCh osobiście wstąpili na frontową scenę, by zabijać, zamiast wysługiwać się innymi ludźmi, czy grupami.

(5) Mordowanie ludzi celem ukrycia prawdy

Prawo ludzi do informacji jest innym słabym punktem KPCh; by zablokować przepływ informacji, KPCh również zabija ludzi. W przeszłości „słuchanie audycji wrogiego radia” było przestępstwem karanym umieszczeniem w więzieniu. Obecnie w odpowiedzi na wielokrotne przypadki przechwytywania sygnału telewizji państwowej w celu nadania

programów wyjaśniających prawdę o prześladowaniach Falun Gong, Jiang Zemin wydał tajny rozkaz „natychmiastowego, bezlitosnego zabijania.” Liu Chengjun, który przeprowadził taką akcję przechwycenia sygnału, został zakatowany na śmierć. KPCh zmobilizowała „Biuro 610” (organizacja przypominająca nazistowskie Gestapo w Niemczech, powołana do prześladowania Falun Gong), policję, oskarżycieli, sądy i masowy system policji internetowej do monitorowania ruchu każdego człowieka.

(6) Odzieranie ludzi z prawa do przetrwania dla dobra własnych interesów

Teoria ciągłej rewolucji KPCh w rzeczywistości oznacza, że nie odda ona swej władzy. Obecnie malwersacje i korupcje wewnątrz KPCh przekształciły się w konflikty pomiędzy absolutnym przywództwem Partii a ludzkim prawem do życia. Kiedy ludzie organizują się, by ustawowo bronić swych praw, KPCh używa przemocy, wymachując swym rzeźniczym nożem w kierunku tak zwanych „prowodyrów” tych ruchów. KPCh zmobilizowała w tym celu ponad milion uzbrojonych policjantów. Dziś KPCh jest znacznie lepiej przygotowana do zabijania, niż była w czasach masakry na placu Tiananmen w 1989 r., kiedy to musiała zmobilizować tymczasowo swe wojska połowe. Jednakże, zmuszając ludzi do wkroczenia na drogę prowadzącą do ruiny, KPCh sama zapędziła się w ślepy zaułek. KPCh osiągnęła w ten sposób niezwykle trudną do obrony pozycję i jak mówi chińskie powiedzenie: nawet „drzewa i trawę bierze za wrogów, kiedy wieje wiatr”.

Na podstawie wyżej przytoczonych przykładów możemy więc zauważyć, że KPCh jest z natury nikczemnym upiorem. Bez względu na to, jak KPCh przeistacza się w danym czasie i miejscu w celu utrzymania swej absolutnej kontroli, to i tak nie zmieni ona swej historii zabijania – mordowała ona ludzi w przeszłości, morduje teraz i będzie nadal mordować w przyszłości.

Różne wzorce mordowania w różnych okolicznościach

A. Kierowanie za pomocą propagandy

KPCh używa różnorodnych sposobów mordowania ludzi w zależności od przypadającego okresu czasu. W większości sytuacji KPCh tworzyła propagandę przed stosowaniem aktów mordowania. KPCh często mówi „tylko zabijanie może złagodzić powszechne oburzenie”, tak jak gdyby ludzie wymagali od KPCh zabijania. W rzeczywistości to „publiczne oburzenie” było wzniecone przez KPCh.

Na przykład dramat *Białowłose dziewczę* [33], będący całkowitym zniekształceniem ludowej legendy, oraz sfabrykowane opowieści o pobierania czynszu i lochach wodnych z dramatu *Liu Wencai*, zostały użyte jako narzędzia „edukowania” ludzi, by nienawidzili oni właścicieli ziemskich. KPCh powszechnie demonizuje swoich wrogów, tak jak uczyniła to w przypadku byłego prezydenta Chin Liu Shaoqi. W szczególności KPCh zainscenizowała incydent samopodpalenia na placu Tiananmen w styczniu 2001 r. celem wzbudzenia u ludzi nienawiści wobec Falun Gong, po czym podwoiła wysiłki w swej ludobójczej kampanii przeciw Falun Gong. Nie tylko KPCh nie zmieniła swoich sposobów mordowania ludzi, ale w zamian doprowadziła je do perfekcji poprzez zastosowanie nowej technologii informatycznej. W przeszłości KPCh mogła jedynie zwodzić Chińczyków, ale teraz zwodzi również ludzi na całym świecie.

B. Mobilizowanie mas do mordowania ludzi

KPCh nie tylko zabija ludzi, używając do tego celu maszyny swojej dyktatury, ale również aktywnie mobilizuje ludzi do wzajemnego zabijania się. Nawet jeśli KPCh przestrzegała jakichś praw i przepisów na początku takich kampanii, to w momencie gdy podburzyła ludzi, by wzięli w tym udział, nic już nie mogło powstrzymać rzezi. Na przykład, kiedy KPCh przeprowadzała reformę rolną, to komitet reformy rolnej mógł decydować o śmierci lub życiu właściciela ziemskiego.

C. Niszczenie ducha człowieka przed zamordowaniem jego fizycznego ciała

Innym schematem zabijania jest złamanie ducha człowieka zanim zabite zostanie jego ciało. W historii Chin nawet najbardziej okrutna i sroga dynastia Qin (221 – 207 p.n.e.) nie niszczyła ludzkiego ducha. KPCh nigdy nie dała ludziom szansy, by umierali jak męczennicy. Szerzyła ona podejście takie, jak „Pobłażliwość dla tych, którzy się przyznają się (do winy) i surowe kary dla tych, którzy stawiają opór” lub „Spuszczenie głowy, by przyznać się do zbrodni, jest jedynym wyjściem.” KPCh zmusza ludzi do wyrzeczenia się ich myśli i przekonań i doprowadza, by pozbawieni godności konali jak psy, bo godna śmierć dodałaby odwagi ich zwolennikom. Jedynie wtedy, kiedy ludzie umierają w upokorzeniu i wstydzie, KPCh może osiągnąć cel „edukowania” tych ludzi, którzy kiedyś poważali tę ofiarę. Powodem, dla którego KPCh prześladowa Falun Gong z tak niesłychanym okrucieństwem i przemocą, jest to, że praktykujący Falun Gong uznają swoje przekonania za ważniejsze od swojego życia. Gdy KPCh nie była w stanie zniszczyć ich godności, uczyniła wszystko, co było w jej mocy, by torturować ich fizyczne ciała.

D. Mordowanie ludzi przy zastosowaniu skoliigaceń i wyobcowania

Zabijając ludzi, KPCh używa jednocześnie metody kija i marchewki, okazując zyczliwość wobec jednych a wyobcowując innych. KPCh zawsze próbuje atakować „małą część” populacji, używając proporcji 5 procent. „Większość” populacji jest zawsze dobra jako przedmiot „edukacji.” Taka edukacja składa się z terroru i opieki. Edukacja przez terror żeruje na strachu, by pokazać ludziom, że tych, którzy przeciwstawiają się KPCh, spotka tragiczny koniec, co powoduje, że ludzie trzymają się z daleka od osób już zaatakowanych przez Partię. Edukacja przez „opiekę” pozwala ludziom dostrzec, że jeśli mogą oni zdobyć zaufanie KPCh i stanąć u jej boku, to nie tylko będą bezpieczni, ale również będą mieli sporą szansę na awans lub uzyskanie innych korzyści. Lin Biao [33] powiedział kiedyś: „Niewielka część (uciskana) dzisiaj i niewielka część (uciskana) jutro, wkrótce staną się razem dużą częścią.” Ci, którzy cieszą się z przetrwania jednej kampanii, często stają się ofiarami następnej.

E. Dławienie w zarodku potencjalnych zagrożeń i skryte bezwyrokowe zabijanie

Ostatnio KPCh rozwinęła model zabijania polegający na dławieniu problemów w zarodku i potajemne mordowanie poza wyrokami prawa. Na przykład, gdy strajki pracowników lub protesty chłopów stają się w różnych miejscach bardziej powszechne, poprzez aresztowanie tak zwanych „prowodyrów” i skazywanie ich na surowe kary KPCh eliminuje te ruchy, zanim mają one szansę rozrosnąć się. Innym przykładem ukazuje, że w

sytuacji gdy wolność i prawa człowieka stają się coraz bardziej powszechnym i uznawanym na świecie trendem, KPCh co prawda nie skazała żadnego praktykującego Falun Gong na karę śmierci, ale za podlegającym przyzwoleniem Jianga Zemina „nikt nie jest pociągany do odpowiedzialności za zabijanie praktykujących Falun Gong”. W całym kraju praktykujący Falun Gong są powszechnie torturowani aż do wywołania tragicznej śmierci wielu z nich. Chińska konstytucja przyznaje obywatelom prawo do odwoływania się w przypadku, gdy kogoś spotka niesprawiedliwość. Niemniej jednak KPCh używa policjantów ubranych po cywilnemu lub zatrudnia miejscowych bandytów do zatrzymywania, aresztowania i wysyłania z powrotem do domu odwołujących się osób, a nawet posuwa się do umieszczania ich w obozach pracy przymusowej.

F. Zabijanie jednych, by przestrzec innych

Przykładami tego są prześladowania Zhang Zhixin, Yu Luo i Lin Zhao [35].

G. Stosowanie represji, by ukryć prawdę o mordowaniu

Sławni ludzie, którzy posiadają międzynarodowe wpływy, są zazwyczaj prześladowani, jednak nie są zabijani przez KPCh. W takim przypadku zamiarem KPCh jest ukrycie zabójstw tych, których śmierć nie przyciągnie uwagi opinii publicznej. Na przykład, podczas kampanii prześladowania reakcjonistów KPCh nie zabiła wysokiej rangi generałów KMT takich jak: Long Yun, Fu Zuoyi i Du Yuming, lecz w zamian mordowała oficerów niższej rangi i żołnierzy KMT.

Mordy dokonywane przez KPCh z biegiem czasu wynaturzyły dusze Chińczyków. Obecnie w Chinach wielu ludzi posiada skłonność do zabijania. Kiedy 11 września 2001 r. terroryści zaatakowali obiekty miast Stanów Zjednoczonych, na internetowych forum w Chinach kontynentalnych wielu Chińczyków zgotowało owację atakującym. Wszędzie słychać było zwolenników „totalnej wojny,” wskutek czego ludzie drżeli ze strachu.

Zakończenie

W wyniku blokady informacyjnej narzuconej przez KPCh nie mamy możliwości zdobycia dokładnych informacji o tym, jak wielu ludzi zmarło na skutek różnych kampanii prześladowań, które miały miejsce podczas sprawowania przez nią władzy. W wyniku powyższych kampanii śmierć poniosło przynajmniej 60 milionów ludzi. Ponadto KPCh wymordowała mniejszości narodowe w Xinjiang, Tybecie, Mongolii Środkowej, Yunnan i innych miejscach. Trudno jest odnaleźć informacje na temat tych wydarzeń. *Washington Post* oszacował kiedyś, że liczba ludzi zmarłych w wyniku prześladowań przez KPCh sięga 80 milionów [36].

Poza liczbą zabitych nie mamy możliwości uzyskania informacji o tym, ilu ludzi zostało kalekami, doznało chorób psychicznych, oszalało, przeszło depresję lub jest śmiertelnie wystraszonych w wyniku przebytych prześladowań. Każda śmierć jest gorzką tragedią, która pozostawia rodzinę ofiary w niekończącej się agonii.

Dziennik *Wiedomości Yomiuri* z siedzibą w Japonii doniósł [37], że rząd chiński przeprowadził ankietę na temat strat w ludziach spowodowanych Rewolucją Kulturalną w

29 prowincjach i miastach znajdujących się pod bezpośrednim zarządem władz centralnych. Wyniki wykazały, że podczas Rewolucji Kulturalnej prawie 600 milionów ludzi było prześladowanych lub oskarżonych, co stanowi około połowę populacji Chin.

Stalin powiedział kiedyś, że śmierć jednego człowieka to tragedia, ale śmierć miliona ludzi to jedynie statystyka. Były sekretarz Partii w prowincji Sichuan, Li Jingquan tak skomentował, gdy doniesiono mu, ilu ludzi w prowincji Sichuan zmarło śmiercią głodową: „A która dynastia nie powodowała śmierci ludzi?” Mao Zedong powiedział: „Straty w ludziach są nieuniknione w każdej walce. Śmierć to rzecz częsta.” To jest pogląd na życie ateistycznych komunistów. To dlatego 20 milionów ludzi zmarło na skutek prześladowań przez reżim Stalina, co stanowiło 10 procent populacji byłego ZSRR. KPCh zabiła przynajmniej 80 milionów ludzi, co również stanowi prawie 10 procent populacji państwa (pod koniec Rewolucji Kulturalnej). Czerwoni Khmerzy zabili dwa miliony ludzi, co stanowiło w tamtym czasie jedną czwartą populacji Kambodży. W Korei Północnej liczba zmarłych z powodu klęski głodu szacowana jest na ponad milion ludzi. Wszystko to jest krwawym długiem zaciągniętym przez partie komunistyczne.

Kulty zła składają ludzi w ofierze i używają ich krwi do oddawania czci złym duchom. Od początku swego istnienia Partia Komunistyczna kontynuuje zabijanie ludzi – gdy nie może mordować tych spoza Partii, zabija nawet własnych ludzi – by upamiętnić „walki klas,” „walki wewnątrz-partyjne” i inne sofizmaty. Na ołtarzu ofiarnym kultu zła składa nawet własnych sekretarzy generalnych Partii, marszałków, generałów, ministrów i innych.

Wielu ludzi uważa, że powinno się dać KPCh czas na podciągnięcie się, twierdząc, że obecnie, dokonywanie przez nią zabójstw zostało w pewnym stopniu pohamowane. Po pierwsze, zabicie jednego człowieka nadal czyni osobę mordercą. Ponadto, ponieważ zabijanie jest jedną z metod używanych przez KPCh do kierowania swym bazującym na terrorze reżimem, KPCh nasila i osłabia zabijanie w zależności od potrzeby. Generalnie, KPCh jest nieprzewidywalna w swych aktach mordowania. Gdy ludzie nie posiadają silnego poczucia strachu, KPCh może zabijać więcej, by w ten sposób zwiększyć ich poczucie terroru; gdy ludzie są już przerażeni, zabicie kilku z nich może podtrzymać atmosferę terroru; gdy ludzie i tak drżą ze strachu przed KPCh, wtedy sama zapowiedź zamiaru zabijania, bez faktycznej potrzeby do zabijania, będzie wystarczająca do utrzymania terroru przez KPCh. Po przeżyciu niezliczonych ruchów politycznych i kampanii zabijania ludzie wytworzyli w sobie reakcję odruchu warunkowego na terror KPCh. Zatem KPCh nawet nie potrzebuje wspominać o zabijaniu; nawet ton masowej krytyki pochodzący z jej maszyny propagandowej jest wystarczającym powodem do wywołania wspomnień o terrorze.

KPCh dostosowuje swoją intensywność zabijania do zmian w odczuciu u ludzi terroru. Rozmiar zabijania nie jest celem samym w sobie dla KPCh; kluczem jest konsekwentność zabijania dla utrzymania władzy. KPCh nie stała się pobłażliwa ani nie odłożyła swego rzeźniczego noża. Przeciwnie ludzie stają się coraz bardziej posłuszni. Kiedy tylko ludzie wystąpią, by zażądać czegoś, co przekracza granice jej tolerancji - KPCh nie zawaha się zabijać.

Z powodu potrzeby utrzymania terroru, przypadkowe mordowanie daje maksymalne rezultaty w osiągnięciu tego celu. Podczas akcji zabijania na wielką skalę, jakie miały miejsce w przeszłości, tożsamość ofiar, zbrodnie i kryteria wydawania wyroków były przez KPCh celowo czynione niejasnymi. By uniknąć zaklasyfikowania do grupy będącej obiektem zabijania, ludzie w oparciu o swój własny osąd często narzucali sobie ograniczenia „bezpiecznej strefy”. Czasami, taka właśnie „bezpieczna strefa” była nawet węższa niż ta,

którą planowała ustanowić KPCh. Dlatego w każdej poszczególnej kampanii ludzie mieli zwyczaj zachowywać się jako „raczej lewicowcy niż prawicowcy.” W rezultacie kampania często „rozrastała się” ponad zamierzoną skalę, ponieważ ludzie będący na różnych poziomach dobrowolnie narzucali sobie restrykcje dla zapewnienia sobie bezpieczeństwa. Czym niższy poziom, tym okrutniejsza stawała się kampania. Takie dobrowolne nasilanie terroru w skali społeczeństwa wywodzi się z przypadkowego zabijania przez KPCh.

W czasie swej długiej historii mordowania KPCh przeobraziła się w zdeprawowanego mordercę seryjnego. Poprzez zabijanie zaspokaja ona swoje zboczone poczucie najwyższej instancji, decydującej o życiu i śmierci ludzi. Poprzez zabijanie łagodzi ona swój głęboko ukryty strach. Poprzez zabijanie tłumi ona niepokój społeczny i niezadowolenie wywołane jej wcześniejszymi morderstwami. Dziś nagromadzone przez KPCh krwawe długi uczyniły niemożliwym polubowne rozwiązanie jej problemu. Może ona jedynie polegać na silnym nacisku i totalitarnej władzy, by podtrzymać swą egzystencję do jej końcowego momentu. Pomimo okazynego kamuflażu poprzez rehabilitowanie ofiar swych mordów, żadna krwi natura KPCh nigdy się nie zmieniła. Jest jeszcze mniej prawdopodobne, że się zmieni w przyszłości.

Przypisy:

[1] List Mao Zedonga do swej żony Jiang Qing (1966 r.).

[2] Nadbudowa jest kontekstem marksistowskiej teorii socjalnej, odnoszącej się do sposobu wzajemnego oddziaływania pomiędzy ludzką subiektywnością a materialną substancją społeczeństwa.

[3] Hu Feng, uczoney i krytyk literacki, był przeciwny polityce doktrynalnej literatury KPCh. Został usunięty z Partii w 1955 r. i skazany na 14 lat więzienia.

[4] *Analekta* Konfucjusza

[5] *Leviticus* 19:18.

[6] Marks, *Manifest Komunistyczny* (1848 r.).

[7] Mao Zedong, *Dyktatura Ludowej Demokracji* (1949 r.).

[8] Mao Zedong, „Musimy w pełni promować (tłumienie reakcjonistów) tak, by każda rodzina była o tym poinformowana.” (30 marca 1951 r.)

[9] Mao Zedong: „Musimy z całą siłą i dokładnością uderzyć w reakcjonistów.” (1951 r.)

[10] Niebiańskie Królestwo Taiping (1851 – 1864 r.), znane również jako Rebelia Taiping, było jednym z najkrwawszych konfliktów w chińskiej historii. Było to starcie pomiędzy siłami Imperium Chin i tymi, którzy zostali zainspirowani przez samozwańczego mistyka zwanego Hong Xiuquan z grupy kulturowej Hakka, który był również nawróconym chrześcijaninem. Uważa się, że co najmniej 30 milionów ludzi zginęło w wyniku tego konfliktu.

[11] Fragment z książki opublikowanej przez magazyn *Chengming* z siedzibą w Hongkongu (www.chengmingmag.com), wydanie - październik 1996 r.

[12] Wielki Skok (1958 – 1960 r.) był kampanią KPCh, by ożywić przemysł Chin, zwłaszcza przemysł stalowy. Jest on powszechnie uznawany za jedną z większych katastrof ekonomicznych.

[13] Opublikowane w lutym 1994 r. przez Dom Wydawniczy Czerwona Flaga (Red Flag Publishing House). Cytat został przetłumaczony przez tłumacza.

[14] Chińska jednostka miary ziemi: 1 mu = 0,165 akra.

[15] Peng Dehuai (1898-1974 r.): komunistyczny generał Chin i przywódca polityczny. Peng był naczelnym dowódcą w czasie wojny koreańskiej, wicepremierem Rady Państwa, członkiem Politbiura i Ministrem Obrony od 1954 do 1959 r. Został usunięty z zajmowanych stanowisk, ponieważ nie zgodził się z lewicowym podejściem Mao na Plenum KPCh w Lushan w 1959 r.

[16] De Jaegher, Raymond J., *Wewnętrzny wróg (Enemy Within)*. Guild Books, Catholic Polls, Incorporated (1968 r.).

[17] Masakra w Daxin miała miejsce w sierpniu 1966 r. podczas zmiany sekretarza Partii Pekinu. W tym czasie Minister Bezpieczeństwa Publicznego, Xie Fuzhi, na zebraniu Biura Bezpieczeństwa Publicznego Pekinu wygłosił przemówienie odnośnie nie interweniowania w akcje Czerwonej Gwardii przeciwko „pięciu czarnym klasom.” To przemówienie zostało wkrótce przekazane uczestnikom zebrania Stałego Komitetu Biura Bezpieczeństwa Publicznego w Daxin. Po zebraniu Biuro Bezpieczeństwa Publicznego w Daxin natychmiast podjęło działania i stworzyło plan podburzenia mas w Okręgu Daxin do zabijania „pięciu czarnych klas.”

[18] Zheng Yi, *Szkarłatny memoriał*, Taipei: Dom Wydawniczy Chińskiej Telewizji (Scarlet Memorial, Chinese Television Publishing House 1993 r.). Książka ta jest również dostępna w języku angielskim: *Scarlet Memorial: Tales of Cannibalism in Modern China (Szkarłatny memoriał: Opowieści o kanibalizmie we współczesnych Chinach)*, autorstwa Yi Zheng, przetłumaczona i wydana przez T. P. Sym (Boulder, Colorado: Westview Press, 1998.)

[19] „Stare społeczeństwo”, jak nazywa je KPCh, odnosi się do okresu sprzed 1949 r. a „nowe społeczeństwo” odnosi się do okresu po 1949 r., kiedy to KPCh przejęła kontrolę nad krajem.

[20] Kaftan bezpieczeństwa jest podobnym do kurtki narzędziem tortur. Ramiona ofiary są wykręcone i związane za plecami liną, następnie przez głowę podciągnięte do przodu; w wyniku tej tortury może natychmiast nastąpić paraliż ramion. Następnie przy dużym użyciu siły zakładany jest ofierze kaftan bezpieczeństwa, po czym ofiara zostaje powieszona w górze za ręce. Najbardziej bezpośrednimi następstwami tej okrutnej tortury jest połamanie kości barków, łokci, nadgarstków i pleców, przysparzające ofierze bólu nie do wytrzymania. Kilku praktykujących Falun Gong zmarło na skutek tej tortury. Więcej informacji o tym dostępnych jest na stronach internetowych:

język chiński: <http://search.minghui.org/mh/articles/2004/9/30/85430.html>

język angielski: <http://www.clearwisdom.net/emh/articles/2004/9/10/52274.html>

[21] W 1930 r., Mao rozkazał Partii wymordowanie tysięcy jej członków, żołnierzy Armii Czerwonej i niewinnych cywili w prowincji Jiangxi celem skonsolidowania swej władzy na obszarach kontrolowanych przez KPCh. Więcej informacji dostępnych jest na stronach internetowych:

język chiński: <http://kanzhongguo.com/news/articles/4/4/27/64064.html>

[22] Gao Gang i Rao Shushi byli członkami Komitetu Centralnego KPCh. Po niepomyślnej propozycji podczas walki o władzę w 1954 r., obaj zostali oskarżeni o spisek podzielenia Partii, a następnie zostali z niej wydalen.

[23] Zhou Enlai (1898 – 1976 r.) był drugą po Mao sławną postacią w historii KPCh. Był wiodącą osobą w KPCh i premierem Chińskiej Republiki Ludowej od 1949 r. aż do swej śmierci.

[24] Wang Xianguan, *Dokumentacja poparcia Wietnamu i walki z Ameryką* (Documentary of Supporting Vietnam and Fighting with America, Beijing, International Cultural Publishing Company, 1990)

[25] Zhang Zhixin była intelektualistką, która za krytykowanie porażki Mao podczas Wielkiego Skoku i szczerą w mówieniu prawdy była torturowana aż do śmierci przez KPCh podczas Rewolucji Kulturalnej. Strażnicy więzienni wielokrotnie rozbierali ją do naga, skuwali ręce za plecami i wrzucali ją do męskich cel, pozwalając więźniom gwałcić ją zbiorowo, aż dostała obłędu. Strażnicy, obawiając się, że podczas egzekucji będzie protestowała wykrzykując slogany, tuż przed egzekucją podcięli jej gardło.

[26] Z raportu Fundacji Badawczej Laogai (Laogai Research Foundation) z dnia 12 październik 2004 r.:

<http://www.laogai.org/news2/newsdetail.php?id=391> (w języku chińskim).

[27] Jedno z trzech narzędzi (środków produkcji, sposobów produkcji i stosunków produkcji), których Marks używał do analizowania klas społecznych. Stosunki produkcji odnoszą się do stosunków pomiędzy ludźmi, do których należą narzędzia produkcji i tymi, którzy ich nie mają, np. stosunki pomiędzy właścicielem ziemskim i rolnikiem lub pomiędzy kapitalistą i robotnikiem.

[28] *Mencjusz*, Księga 3. Seria Penguin Classics, przetłumaczone przez D. C. Lau.

[29] Autorstwa Fan Zhongyan (989 – 1052 n.e.), sławnego chińskiego nauczyciela, pisarza i dygnitarza z okresu północnej dynastii Song. Ten cytat pochodzi z jego sławnej prozy *Wspinając się na wieżę Yueyang*.

[30] Gu Yanwu (1613-1682), wybitny uczoney z czasów wczesnej dynastii Qing.

[31] *Mencjusz*, Księga 7. Seria Penguin Classics, przetłumaczone przez D. C. Lau.

[32] Wioska Trzech Rodzin była pseudonimem artystycznym trzech pisarzy w latach 60-tych: Deng Kuo, Wu Han i Liao Mosha. Wu był autorem sztuki *Hai Rui rezygnujący ze swego stanowiska*, którą Mao uważał za satyrę polityczną na jego stosunki z generałem Peng Dehuai.

[33] Chińska legenda ludowa, *Białowłose dziewczę* jest opowieścią o nieśmiertelnej kobiecie, mieszkającej w jaskini, posiadającej nadzwyczajne zdolności do nagradzania cnoty i karania występków, wspierania prawości i powstrzymywania zła. Jednakże w chińskim „nowoczesnym” dramacie, operze i balecie, postać ta była przedstawiana jako dziewczyna, która musiała uciec do jaskini po tym, jak jej ojciec został pobity na śmierć za odmowę wydania jej za starego właściciela ziemskiego. Jej włosy zmieniły kolor na biały z powodu niedożywienia. Pod piórami pisarzy KPCh opowieść ta została przemieniona w jeden z najbardziej znanych w Chinach „współczesnych” dramatów, wzniecających klasową nienawiść do właścicieli ziemskich.

[34] Lin Biao (1907-1971 r.), jeden ze starszych przywódców KPCh, służył pod rządami Mao jako członek Politbiura, Wiceprzewodniczący (1958 r.) oraz jako Minister Obrony (1959 r.). Lin jest uważany za architekta chińskiej Rewolucji Kulturalnej. Lin był wyznaczony na następcę Mao w 1966 r. ale popadł w niełaskę w 1970 r. Przeczuwając swą zgubę, Lin ponoć zaangażował się w nieudany zamach stanu i zamierzał zbiec do ZSRR, jak tylko wydała się ta rzekoma intryga. Jego samolot rozbił się w Mongolii podczas ucieczki, mającej na celu uniknięcie dochodzenia sądowego i zginął w tej katastrofie.

[35] Yu Luoke był myślicielem w dziedzinie praw człowieka i bojownikiem o prawa człowieka. Został zabity przez KPCh podczas Rewolucji Kulturalnej. Jego monumentalny esej *O pochodzeniu rodziny* napisany 18 stycznia 1967 r. był utworem, który cieszył się największym nakładem i miał najtrwalszy wpływ spośród wszystkich esejów, ukazujących myśl nie pochodzącą z KPCh, podczas lat Rewolucji Kulturalnej. Lin Zhao, studentka Uniwersytetu Pekińskiego studiująca dziennikarstwo, została zaklasyfikowana jako prawicowiec w 1957 r. za swe niezależne myślenie i otwarte krytykowanie ruchu komunistycznego. Oskarżono ją o spisek obalenia dyktatury ludowej demokracji i aresztowano w 1960 r. W 1962 r. została skazana na 20 lat więzienia. Dnia 29 kwietnia 1968 r. została zabita przez KPCh jako kontrrewolucjonistka.

[36] Źródło: <http://www.laojiao.org/64/article0211.html> (język chiński).

[37] Źródło: *List otwarty od Song Meiling do Liao Chengzh* (17 sierpień 1982 r.), źródło:

<http://www.blog.edu.cn/more.asp?name=fainter&id=16445> (język chiński).